

Sygn. akt II Ka 501/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Artura Trębickiego

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2021 r.

sprawy: **G. S. (1) i S. S. (1)**

oskarżonych z art. 59 ust. 1 ust. z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124 j.t.) w zw. z art. 12 kk, art. 62 ust 1 ust. z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124 j.t.), art. 234 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 16 marca 2021 r. sygn. akt II K 416/19

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. W. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego S. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za II instancję: od S. S. (1) 1136,60 zł i od G. S. (1) 320 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 501/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 16 marca 2021 r. sygn. akt II K 416/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		G. S. (1)	Czyn przypisany oskarżonemu S. – że był hospitalizowany w dniach 3-12 grudnia 2017 r.	Karta informacyjna leczenia szpitalnego	1435
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	G. S. (1)	G. S. nie mógł popełnić przypisanego mu czynu, bo w	j.w.	j.w.	

		tym czasie był w szpitalu		
--	--	---------------------------	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Karta informacyjna leczenia szpitalnego	Dokument urzędowy, niekwestionowany

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Karta informacyjna leczenia szpitalnego	Pobyt w szpitalu we wskazanym w dokumencie okresie nie przemawia przeciwko ustaleniu, że na początku grudnia 2017 r. oskarżony mógł popełnić zarzucony mu czyn – w grudniu, nie później niż 12 dnia tego miesiąca.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

	<p>Obrońcy oskarżonego G. S. (1):</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących jego rzeczywistego udziału w czynie objętym pkt. VI wyroku, tj. uczestniczenia w grudniu 2017 r. w dacie bliżej nieustalonej nie później niż w dniu 12.012.2017 r. (...), w sytuacji gdy oskarżony G. S. (1) w dniu 02.12.2017 r. doznał obrażeń złamania kości czaszki i żuchwy i w okresie od 03.12.2017 do 12.12.2017 r. przebywał w szpitalu o czym świadczy karta informacyjna z dnia 12.12.2017 r. załączona do niniejszej apelacji</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie art. 6 k.p.k. i naruszenie przysługującego prawa do obrony poprzez oddalenie wniosku obrony o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 16.03.2021 r. z powodu choroby obrońcy;</p> <p>3. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie art. 6, 7, 410 w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów opisaną w lakonicznym, nie spójnym i zdefragmentaryzowanym uzasadnieniu, co uniemożliwiło oskarżonemu prześledzenie toku myślowego Sądu i tym samym ograniczyło jego prawo do skutecznej obrony.</p> <p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	---	---

	<p>czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazuje na przeciwny wniosek.</p>	
	<p>Obrońcy oskarżonego S. S. (1):</p> <p>I. W części dotyczącej skazania za czyny w pkt. IX oraz X</p> <p>1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 4, art. 7, art. 410 kpk, wyrażającej się w ocenie materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art. 7 kpk polegającą na jednostronnej, fragmentarycznej oraz dowolnej ocenie dowodów zebranych w sprawie, czego szczególnym wyrazem jest uznanie za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego G. S. (1), w zakresie w jakim wskazywał, że nabywał amfetaminę od S. S. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu, w powiązaniu z pierwszymi wyjaśnieniami złożonymi przez G. S. (1) na etapie postępowania przygotowawczego oraz motywami zmiany pierwotnych wyjaśnień przez ww. wymienionego, powinna prowadzić do uznania, że relacja współoskarżonego nie jest wiarygodna; <p>co w konsekwencji doprowadziło do:</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów;</p> <p>II. Odnośnie czynu w pkt. XI oraz z daleko posuniętej ostrożności procesowej czynów w pkt. IX, X</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>1. rażącej niewspółmierności wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary przemawiają za tym, by oskarżonemu wymierzona została kara grzywny za czyn XI, zaś za czyny IX, X kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad 1. Żaden z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego G. S. (1) nie mógł być uznany za trafny. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że nieuwzględnienie wniosku o odroczenie rozprawy głównej miało wpływ na treść wyroku, a tylko w takim przypadku zarzut obrazy przepisów postępowania (w tym wypadku art. 6 kpk) może być uwzględniony. Dla jego skuteczności skarżący winien był uzasadnić i co najmniej uprawdopodobnić, że obecność substytutu na tym terminie (zwłaszcza w sytuacji, gdy wcześniej uzasadniał wnioski o odroczenie terminów rozprawy brakiem zgody klienta na zastępstwo) miałyby dla sprawy rzeczywiste znaczenie, bo ten zamierzał np. złożyć nowe, zasadne (bo nie jakiegokolwiek) wnioski dowodowe itd. Nie wystarczy zdaniem Sądu nawet niemożność wygłoszenia mowy końcowej, bo takie wystąpienie obrońca mógł sporządzić i złożyć również na piśmie. Powyższe w sprawie nie miało miejsca, wobec czego i zarzut był niezasadny. Podobnie nietrafny, choć opatrzone licznymi przepisami procedury, był zarzut, dotyczący kształtu</p>		

pisemnego uzasadnienia wyroku. Faktem jest, że wprowadzony przez ustawodawcę model tego uzasadnienia może powodować dyskomfort podczas zapoznawania się z nim, jako że wymagane informacje są w nim rozrzucone w poszczególnych elementach tabeli, jednakże Sąd nie ma na to wpływu, bo jest zobowiązany poszczególne rubryki zgodnie z treścią przepisów wykonawczych wypełnić. Pewna doza cierpliwości zazwyczaj pozwala jednak po zapoznaniu się z poszczególnymi elementami ogarnąć całość wyводу i ustalić tok rozumowania Sądu, w szczególności w sprawie niniejszej, ponieważ Sąd wskazał w nim dowody, na których oparł poszczególne ustalenia oraz w jakiej części uznał je za godne wiary i dlaczego, a które i dlaczego uznał za niewiarygodne, wobec czego za podstawę ustaleń ich nie przyjął; wyjaśnił też podstawę prawną wyroku i przesłanki wymiaru kar. Stąd też nie można było zarzutu 3) uznać za trafny w zakresie obrazy art. 424 kpk (nie wspominając nawet o pozostałych przepisach, których skarżący w żaden sposób w tym punkcie nie uargumentował, a i w uzasadnieniu tego zarzutu odnosił się jedynie do art. 424 kpk). Wskazał tam obrazę art. 7 kpk, choć dowód z dokumentu, który mógłby na trafność tego zarzutu potencjalnie wskazywać, złożył dopiero przy apelacji. Dokument ten nie może również uzasadniać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, bowiem musiałby on bowiem na tyle rzutować na treść ustaleń faktycznych, że nie dałoby się na ich podstawie stwierdzić istnienia niewątpliwych podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za zarzucony mu czyn. Wprawdzie oskarżony w toku procesu

sygnalizował, że na początku grudnia 2017 r. przebywał w szpitalu, jednakże w żaden sposób tego nie dokumentował ani nie wywodził z tego żadnych skutków. Zarówno oskarżony S., przyznając się w postępowaniu przygotowawczym do zarzutów i opisując okoliczności popełnienia zarzuconych mu czynów, jak i E. D. (1), nie precyzowali konkretnej daty dziennej transakcji, w tym objętej zarzutem z pkt VI, wskazując jedynie w sposób przybliżony, że miało to miejsce w okolicach początku grudnia 2017 r.: E. D. podawał, że kupował narkotyki kilkakrotnie, do 5-6 grudnia 2017 r.; G. S. wskazywał, że było to „w grudniu” – k. 459v, k. 482v, że „jakoś tydzień później został pobity” – k. 482v. Część sprzedanych substancji została przy E. D. ujawniona w dniu 12 grudnia 2017 r., w związku z czym była to ostatnia data pewna, przed którą do transakcji doszło. Udokumentowanie, że od 3 do akurat 12 grudnia 2017 r. G. S. (1) był hospitalizowany, nie wyklucza jednak w żaden sposób, że mógł on przed doznaniem urazu i udaniem się do szpitala sprzedać E. D. (1) amfetaminę i mefedron, nawet jeśli na skutek braku precyzji w wyjaśnieniach stron transakcji nie dało się dokładniej niż w zarzutach i w wyroku określić daty jej zawarcia. Wywodzenie z tego tezy, że oskarżony nie popełnił tego czynu – mimo iż nie tylko on sam to przyznawał, ale i zbieżnie wyjaśniał o tym E. D. (1) – jest w ocenie Sądu całkowicie nieuprawnione. Z całą pewnością hospitalizacja oskarżonego S. nie powoduje istnienia wątpliwości, wskutek których niemożliwym jest logiczne ustalenie, iż było możliwe popełnienie przez tego oskarżonego kwestionowanego czynu. Trudno

przy tym mówić o zasadności związanego ze złożonym przy apelacji dokumentem zarzutu obrazy art. 7 kpk – nie dysponując ukrywanym wcześniej przez oskarżonego dowodem, Sąd I instancji nie mógł dokonać żadnej jego oceny, w tym nieprawidłowej.

Nie zawarł w swej apelacji (ani tym bardziej nie uzasadnił) skarżący zarzutu, dotyczącego kwestii wymiaru kary (czy ewentualnie ustaleń faktycznych co do istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej), ograniczając się do złożenia wniosku o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności. Apelację przeciwko winie uważa się jednak za zwróconą również przeciwko karze. Nieuwzględnienie zarzutu dotyczącego skazania za pierwszy z przypisanych mu czynów skutkowało niezasadnością wniosku o uniewinnienie od tego czynu, za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności - oraz o anulowanie wymierzonej za ten czyn kary. W połączeniu z niestwierdzeniem przez Sąd okoliczności, wskazujących na nieprawidłowości w zakresie wymiaru kar jednostkowych czy kary łącznej skutkowało to brakiem podstaw do ingerencji w rozstrzygnięcie o karze. Orzeczona kara łączna przekracza swym wymiarem granicę dopuszczalności zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania, stąd wniosek apelacji o takie orzeczenie nie mógł być uznany za słuszny.

Ad 2. Również apelacji obrońcy oskarżonego S. S. (1) należało

odmówić słuszności. Wbrew formalnemu brzmieniu zarzutów, Sąd nie pominął żadnych dowodów czy okoliczności, ustalonych w sprawie, ani tych dla oskarżonego niekorzystnych, ani tych korzystnych – dokonał ich oceny i doszedł do logicznych wniosków w zakresie sprawstwa i winy tego oskarżonego. Istotą zarzutu 1. apelacji wydaje się natomiast obraza art. 7 kpk poprzez niewłaściwą ocenę wyjaśnień G. S., które były w ocenie skarżącego wewnątrznie sprzeczne w takim stopniu, że nie pozwalały na uznanie ich za godne wiary w żadnym zakresie. Pomija jednak skarżący, że oskarżony ten w swych wyjaśnieniach przyznawał się do zarzutu, przyjmując na siebie odpowiedzialność za zarzucane mu czyny, a wyjaśniając o źródle pochodzenia narkotyków był już pozbawiony wolności w sprawie, wobec czego obawa przed tymczasowym aresztowaniem nie mogła wpływać na złożenie przez niego wyjaśnień określonej treści – zwłaszcza gdy wskazanie sprzedawcy nie wpłynęło na uchylene tego środka, bo nadal był tymczasowo aresztowany. Faktem jest, że G. S. (1) pierwotnie świadomie nieprawdziwie wskazał na P. W. jako tego, kto dostarczył mu narkotyki – ale też wyjaśnił, dlaczego nie wskazał rzeczywistego dostawcy. Wbrew pozorom sygnalizowanie już wówczas S. S. (1) jako hurtownika w zakresie obrotu narkotykami nie świadczy o braku obaw przed wskazaniem go jako kontrahenta. Postępując w ten sposób G. S. nie obciążał wprost S. S. i mógł w swoim środowisku twierdzić, że go nie „wsypał” - nie wskazał go jako tego, który mu cokolwiek sprzedał, choć równocześnie zwracał uwagę

organów ścigania na osobę, na której faktycznie chciał skupić ich uwagę, ale której zbyt się obawiał, by zrobić to wprost. Nie przeczy tym obawom fakt swoistej wendetty, którą wszak sam oskarżony określał jako nieadekwatną („mniejsze pobicie”), a która z racji skutków nie może być uznana za choćby równoważną. W świecie przestępczym (podobnie zresztą jak w legalnym) trzeba czasem podejmować akcje, będące odpowiedzią na działania zaczepne, podkopujące autorytet, by jakkolwiek autorytet w otoczeniu zachować, nawet jeśli odczuwa się poważne i uzasadnione obawy, że taka reakcja pociągnie za sobą jeszcze poważniejsze niż pierwotna akcja następstwa. Dlatego też z faktu zainicjowania przez G. S. działań odwetowych nie można logicznie wywodzić, że w ogóle nie bał się on S. S., od początku mógł go wskazać jako swego dostawcę, a z faktu, że tego nie zrobił – wyciągać wniosków, że S. S. (1) tym dostawcą nie był. Nie może za tym przemawiać również logiczna rynkowo możliwość nabycia towaru przez konsumenta bezpośrednio u hurtownika, bez udziału pośrednika. Doświadczenie zawodowe z innych postępowań wskazuje, że niejednokrotnie „hurtownicy” nie chcą spotykać się z detalistami, czasem zaś występują utrudnienia w ciągłości dostępności towaru i można go uzyskać tylko u pośrednika. Znajomość E. D. (1) z S. S. (1) nie oznacza więc automatycznie, że zainteresowany nabyciem jakichkolwiek środków D. zawsze zgłosi się wyłącznie do S., wobec czego pośrednik nie będzie miał racji bytu i nigdy nie wystąpi, wobec czego nie będzie mógł prawdziwie wskazać na cały łańcuch transakcji.

<p>Nie sposób też zgodzić się ze skarżącym, że wymierzone oskarżonemu S. kary jednostkowe czy kara łączna są rażąco surowe. Sąd I instancji wskazał na okoliczności, jakie legły u podstaw wymiaru tych kar, zaś apelacja podnosi w tym zakresie tylko ogólne sformułowania o tym, że kary są nieadekwatne, niewspółmierne i nie spełniają wymogów prewencyjnych. Słusznie Sąd podkreślił, że działanie w warunkach recydywy oraz ilości sprzedanych narkotyków uzasadniają surowość (choć zdecydowanie nie rażącą) wymierzonych kar. Tym samym zarzutu tego nie można było uznać za uzasadniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ad 1.</p> <p>O zmianę zaskarżonego wyroku i:</p> <p>1. uniewinnienie oskarżonego G. S. (1) od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VI. wyroku, tj. w grudniu 2017 roku daty bliżej nieustalonej nie później jednak niż w dniu 12 grudnia 2017 roku w D. woj. (...) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. D. (1) substancje psychotropowe w ten sposób, że sprzedał E. D. (1) łącznie co najmniej 215 gram amfetaminy oraz 2 gramy mefedronu za łączną kwotę co najmniej 3.750 złotych,</p> <p>2. na podstawie art. 69 §1 k.k. w zw. z art. 70 k.k. wykonanie kary orzeczonej za czyn określony w pkt VII i VIII wyroku warunkowo zawiesić na okres próby 2 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Ad 2.</p> <p>I. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1. uniewinnienie oskarżonego S. S. (1) od popełnienia przestępstw przypisanych mu w pkt. XIX, XX części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt XXII uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej i środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej orzeczonego w pkt XXIV;</p> <p>ewentualnie gdyby Sąd nie uwzględnił powyższego wniosku</p> <p>2. orzeczenie wobec oskarżonego za czyny przypisane mu w pkt. XIX, XX części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w znacznie mniejszym wymiarze;</p> <p>3. w zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt. XXI części dyspozytywnej wyroku orzeczenie wobec oskarżonego, przy zastosowaniu art. 37a § 1 kk. kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda z nich;</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>II. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosków obu apelacji o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonych, ale również o jakiegokolwiek złagodzenie orzeczonych kar. Całkowicie</p>		

niezasadny był wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek wnioskujący o takie rozstrzygnięcie skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy</p>	

Bezasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego (prócz wynagrodzenia obrońcy z urzędu) składają się zaś opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana